

Biografen om Salah al-Din al-Ayyubi

Innehåll

- Vem är Salah al-Din al-Ayyubi?
- Salah al-Dins födelse
- Salah al-Dins egenskaper
- Salah al-Dins barn
- Ummas situation under Salah al-Dins tid
- Salah al-Din i Egypten
- Salah al-Din som vizir i Egypten
- Salah al-Din och den fatimidiska staten
- Mordförsöket mot Salah al-Din
- Grundandet av den ayyubidiska staten
- Salah al-Din och föreningen av Levanten
- Fästningen al-Karak
- Att stoppa angreppet mot Mecka och Medina
- Erövringen av Aleppo och Mosul
- Salah al-Dins krig mot korsfararna
- Slaget vid Hattin
- Salah al-Din och befrielsen av Jerusalem
- Salah al-Din och belägringen av Acre
- Mot Jerusalem på nytt
- Salah al-Dins ställningstaganden
- Salah al-Dins bedrifter

- Salah al-Dins sista dagar
- Salah al-Dins död

al-Nasir Abu al-Muzaffar Salah al-Din al-Ayyubi

Han är **befälhavaren vid slaget vid Hattin**, grundaren av den ayyubidiska staten som förenade **Levanten, Egypten och Hijaz** under den abbasidiska kalifatets fana. Allah lät **befrielsen av Jerusalem** ske genom hans händer.

Må Allah återge honom till muslimerna och rena Jerusalem från judarnas orenhet. Salah al-Din är en av islams stora gestalter, i vilken följande egenskaper förenades:

- **uppriktig avsikt och tillit till Allah**
- **kärlek till martyrskap och framträdande jihad**
- **kunskap och fiqh**
- **uppoffring och omsorg om ummans enhet**

Vem är Salah al-Din al-Ayyubi?

Salah al-Dins födelse

Salah al-Din föddes år **530 e.H. / 1137 e.Kr.** i **Tikrit-fästningen** i Irak. Hans far var guvernör över Tikrit-fästningen. Salah al-Din blev senare vizir i Egypten medan han fortfarande var ung.

Han var en av eleverna från den **reformskola** där han fostrades tillsammans med:

- **Nur al-Din**
- **‘Imad al-Din Zanki**

Må Allah förbarma sig över dem alla.

Salah al-Din al-Ayyubis egenskaper

Salah al-Dins tro

Han hade **rätt tro**, var **mycket ihågkommande av Allah**, och var **mycket noggrann med att be i församling**. Han var mån om **sunnah-böner och frivilliga handlingar**, stod upp om natten i bön, och älskade att lyssna på Koranen. Han valde själv **imam** för folkets bön, och letade efter någon med **vacker röst och goda egenskaper**. Han var mjuk i hjärtat, lätt till tårar, mycket angelägen om att höra hadith, och han visade stor vördnad för

Allahs ritualer. Han hade gott hopp om Allah och litade mycket på Honom.

Salah al-Dins moral och sätt att behandla människor

Han var god i umgänge, rättvis, mild mot människor, barmhärtig och en hjälpare för den förtryckte och svage. Han hade vänliga egenskaper, hans sällskap var rent, hans tal var gott, hans hörsel var ren, hans tunga var ren och hans penna var ren. Han avvisade **skvaller och förtal**.

Salah al-Dins mod

Han var mycket stark i strid, ständigt engagerad i jihad, hög i ambition och hade ett stort och ädelt mål. Han lämnade sin familj, sitt hem och sitt land för detta mål. Han sade en gång när han var nära Acre:

”Det som rör sig i mitt hjärta är att när Allah öppnar återstoden av kuststäderna för oss, ska jag rena länderna från de kristna, sedan utse guvernörer, och därefter segla över havet till de kristnas öar i Europa och erövra dem, och sedan följa efter dem i Europa tills det inte finns någon kvar på jordens yta som förnekar Allah — eller så dör jag.”

Salah al-Dins asketism

Han levde ett liv av **asketism och enkelhet** i en tid som var fylld av lyx och överflöd. Han var mild och skadade ingen i deras tro — förutom dem som krigade mot honom. Han älskade inte dödande eller blodspillan, utom när det gällde förrädare och angripare. Han var känd för sin **medkänsla med alla svaga**.

Salah al-Dins barn

- **al-Malik al-Afdal Nur al-Din ‘Ali** — kronprins, härskare över Damaskus
- **al-Malik al-‘Aziz ‘Imad al-Din Othman** — härskare över Egypten
- **al-Malik al-Ṣafir Muṣaffar al-Din Khidr** — härskare över Busra, bror till al-Afdal
- **al-Malik al-Ṣahir Abu al-Mansur Ghiyath al-Din Ghazi** — härskare över Aleppo
- **al-Malik al-Mu‘izz Fath al-Din Ishaq**
- **al-Malik al-Mu‘ayyad Najm al-Din Mas‘ud Abu al-Fath** — härskare över Ra’s al-‘Ayn och andra områden under sin fars livstid

- **al-Malik al-A‘azz Sharaf al-Din Ya‘qub** — en av hadithlärarna
- **al-Malik al-Ashraf ‘Izz al-Din Muhammad**
- **al-Malik al-Mufaddal Qutb al-Din Musa** — en av hadithlärarna
- **al-Malik al-Ghalib Nasir al-Din Malikshah Abu al-Fath**
- **al-Malik al-Jawad Rukn al-Din Ayyub**
- **al-Malik al-Zahir Mujir al-Din Dawud Abu Sulayman** — härskare över al-Bira, bror till Ghazi
- **al-Malik al-Muhsin Zahir al-Din Ahmad** — en av hadithlärarna
- **al-Malik al-Mu‘azzam Fakhr al-Din Turanshah** — en av hadithlärarna
- **Nusrat al-Din Marwan**
- **‘Imad al-Din Shadhi**
- **al-Malik al-Mansur Abu Bakr**

Ummas situation under Salah al-Din al-Ayyubis tid

De islamiska länderna levde i **svaghet** och **underkastelse inför korsfararna**. Då började den **religiösa reformrörelsen** som leddes av **imam al-Ghazali** och **imam al-Turtushi**. Som en frukt av denna rörelse framträdde **härskaren över Mosul, ‘Imad al-Din al-Zanki**, som hade fostrats av lärda och som hade druckit in jihadets anda från kunskapens lektioner. När han tog makten förklarade han:

- **Den islamiska enheten** — han kallade de närliggande småstaterna till enhet och samling.
- **Jihad i umman** — han kallade mujahidin att samlas i Mosul.

‘Imad al-Din började sin jihad, och Allah lät honom förena **Aleppo** med sitt styre och därefter befria staden **al-Ruha (Edessa)**. Då rörde sig förräderiets hand och han blev mördad. Efter honom reste sig hans son, hjälten **Nur al-Din**, som fortsatte sin fars väg. Han började förbereda sig för att ena **Egypten och Levanten**, och utsåg till sin armé hjältar som:

- **Asad al-Din Shirkuh**
- **Najm al-Din Ayyub** (Salah al-Dins far)

Allah öppnade genom honom **Damaskus**, sedan **Tripolis** och **Ba‘labakk**.

Salah al-Din al-Ayyubi i Egypten

Situationen i Egypten blev instabil när de kristna styrkorna rörde sig mot landet genom förräderi från **Shawar**, vizir åt den fatimidiske kalifen **al-‘Adid**. Shawar sökte hjälp hos **Nur al-Din al-Zanki**, som skickade en armé ledd av **Shirkuh**, som tog med sig **Salah al-Din**.

Där lyckades Salah al-Din döda förrädaren Shawar. Kalifen al-‘Ādid utsåg då **Asad al-Din Shirkuh** till sin vizir. Folket älskade honom och var lojala mot honom, och säkerheten återställdes i Egypten.

Salah al-Din som vizir i Egypten

Det gick inte två månader förrän **Asad al-Din Shirkuh dog**, och den fatimidiske kalifen al-‘Ādid valde **Salah al-Din al-Ayyubi** som vizir och gav honom titeln **al-Malik al-Nasir**.

Kalifen trodde att Salah al-Din var en ung och oerfaren man som skulle vara lätt att kontrollera, och dessutom en främling i Egypten. Men Salah al-Din följde sin farbror Shirkuhs väg: han behandlade folket väl, vann deras hjärtan med sin ädla moral, och situationen stabiliserades under hans styre.

Nyheten om **Nur al-Dins inflytande i Egypten** nådde Europa, och korsfararstaterna i Palestina fann sig plötsligt instängda mellan **Levanten och Egypten**. De mobiliserade sina styrkor och började anfälla Egypten från tre håll:

- **Landvägen från Sinai**
- **Sjövägen från Europa**
- **Sjövägen från Palestina**

De nådde **Dimyat (Damietta)** och belägrade staden. Salah al-Din bad då Nur al-Din om stöd, och han svarade genom att:

- Skicka **en miljon gulddinarer**, vapen och utrustning.
- Angripa korsfararnas fästningar i Levanten och Palestina, vilket tvingade dem att dra tillbaka sina landstyrkor.
- Skicka en armé snabbt, och de två arméerna lyckades befria Dimyat efter **femtio dagars belägring**.

Därefter började Salah al-Din genomföra räder mot korsfararna från söder, i samordning med Nur al-Din som attackerade dem från norr.

Salah al-Din och den fatimidiska staten

År **578 e.H. / 1171 e.Kr.** dog den fatimidiske kalifen **al-‘Ādid**, och den verkliga makten övergick till Salah al-Din. I samordning med **Nur al-Din al-Zanki** förklarade han **den fatimidiska kalifatets slut**, efter att det hade varat i **200 år**.

Därmed upphörde styret för den **ismailitiska sekten**, och Salah al-Din återinförde **fredagsbönen i den abbasidiske kalifens namn**. Umman samlades återigen under **en enda kalif**. Han avsatte de fatimidiska domarna och ersatte dem med **shafiiitiska domare**, och därmed stabiliserades styret och rättskipningen i Egypten under hans ledning.

Mordförsöket mot Salah al-Din al-Ayyubi

De återstående fatimidiska anhängarna förberedde en plan för att mörda Salah al-Din. De lyckades nå vissa personer som arbetade i hans palats. Men en av hans lojala följeslagare fick reda på deras plan och låtsades samarbeta med dem, samtidigt som han informerade Salah al-Din om deras steg.

När den bestämda dagen kom överraskade Salah al-Din dem och **dödade dem alla**. Men deras rörelser upphörde inte helt, och Salah al-Din avvaktade tills han hade gjort sig av med dem helt innan han började förbereda sig för en avgörande konfrontation med korsfararna.

Grundandet av den ayyubidiska staten

År **569 e.H. / 1174 e.Kr.** dog **Nur al-Din al-Zanki**, och zankidernas styre i Levanten splittrades. De gav trohetseden till hans son **Isma'il**, som bara var **11 år gammal**. Strider om makten bröt ut, och småstater bildades. Korsfararna utnyttjade detta och började röra sig för att återta det de hade förlorat under Nur al-Dins tid.

Salah al-Din al-Ayyubi och föreningen av Levanten

Salah al-Din blev djupt bekymrad över situationen i Levanten och tappade tålamodet. Därför:

- **Förklarade han sig själv som Nur al-Dins arvtagare** och marscherade i spetsen för sin armé mot Levanten.
- Han kämpade mot **guvernörerna i de splittrade småstaterna**.
- Han kämpade samtidigt mot **korsfararna** som ville ta över området.
- Och han kämpade mot **de ismailitiska fatimiderna** från en tredje front.

Han fortsatte på detta sätt i **tolv år**, tills han lyckades **ena Levanten på nytt**. Därmed tog **zankidernas styre slut**, och **ayyubidernas styre började**.

Fästningen al-Karak

Korsfararna kontrollerade större delen av Palestina, och dess kustlinjer hade stor betydelse eftersom de möjliggjorde att förstärkningar och förnödenheter kunde nås med fartyg från Europa. Den starkaste och farligaste av deras fästningar var **al-Karak**, som styrdes av den kristne befälhavaren **Arnaut (Reynald de Châtillon)**. Han insåg att Salah al-Din utgjorde ett hot mot det kristna närvaron i Egypten och Levanten, och han tänkte därför avleda Salah al-Din med en sidokonflikt. Hans ondskefulla idé gick så långt att han planerade att **anfälla Medina och Mecka**.

Nyheten om Arnauts planer nådde **Damaskus guvernör 'Izz al-Din**, som snabbt utrustade en armé och skickade den mot al-Karak för att hindra Arnaut från att genomföra sin ondskefulla plan. Denna lilla armé lyckades faktiskt tillfoga al-Karak stora förluster och tvingade Arnaut att skjuta upp sin plan.

Att stoppa angreppet mot Mecka och Medina

Salah al-Din ville förbereda sig ifall Arnaut försökte igen. Han byggde därför upp en **sjöflotta i Röda havet** vars uppgift var att skydda Hijaz. Men Arnaut, med en lömsk plan, byggde fartyg **inne i fästningen**, demonterade dem i huvuddelar och transporterade dem i hemlighet till **Aqabahamnen**, där han satte ihop dem igen. Därefter seglade han med sin armé mot **Mecka och Medina**.

Han försökte samtidigt distrahera Salah al-Din genom spridda attacker i Levanten. Men nyheten nådde Salah al-Din medan han belägrade en fästning. Han skickade då bud till sin bror **al-'Ādil**, och jakten mellan de två arméerna började. Korsfararna lyckades ta sig in i Hijaz, men den muslimska armén hann ifatt dem vid området **al-Hawra'**, där ett slag utkämpades och **muslimerna segrade**.

Erövringen av Aleppo och Mosul

Efter denna händelse belägrade Salah al-Din al-Karak, men korsfararna stödde fästningen och han var inte redo för ett avgörande slag. Samtidigt vägrade Aleppos guvernör att stödja honom. Salah al-Din avbröt då belägringen av al-Karak och marscherade mot **Aleppo**, som han erövrade.

Därefter, genom folkligt tryck lett av **Mosuls lärda**, tvingades dess härskare att överlämna Mosul till Salah al-Din.

Salah al-Dins krig mot korsfararna

År **578 e.H. / 1182 e.Kr.** började Salah al-Din förbereda sig för det avgörande slaget — det som Nur al-Din al-Zanki hade planerat innan sin död. Salah al-Din förenade arméerna från **Egypten och Levanten** och formade en enda stark styrka mot de kristna korsfararna.

Detta blev inledningen till **återtagandet av Jerusalem** i det historiska **slaget vid Hattin**.

Slaget vid Hattin

Arnaut (Reynald de Châtillon), härskaren över fästningen al-Karak, vågade angripa en karavan av muslimska pilgrimer. Salah al-Din blev rasande och **upphävde vapenvilan** mellan honom och kungariket Jerusalem. De kristna kände faran och samlade sina styrkor under ledning av kung **Guy de Lusignan**, och de samlade **63 000 soldater**.

Salah al-Din lockade korsfararna till **Hattin-slätten**, och han hindrade dem från att nå vatten. Deras armé anlände utmattad. På **fredagen den 24:e Rabi' al-Ākhir 583 e.H.**, motsvarande **juli 1187 e.Kr.**, möttes arméerna och striden var hård från morgon till kväll, utan att någon av sidorna kunde besegra den andra.

Nästa dag försökte korsfararnas armé bryta igenom muslimernas linjer för att nå vatten, men Salah al-Din och hans hjältar stod emot dem. **Raymond**, härskaren över Tripolis, avancerade med sina starkaste riddare och attackerade muslimernas flank. Muslimerna drog sig tillbaka framför honom, och en grupp av dem lyckades isolera honom från resten av korsfararnas armé. Han blev rädd och flydde hela vägen tillbaka mot Tripolis.

Då blåste en stark vind i korsfararnas ansikten, och Salah al-Din befallde sina soldater att **tända eld på gräset**. Korsfararna drabbades samtidigt av **vind, rök, törst och hetta**, och de drog sig tillbaka mot berget. De började falla döda i mängder, och många gav upp.

30 000 dödades och 30 000 togs till fånga, och endast **150 riddare** blev kvar för att försvara sin kung. En grupp muslimska krigare smög sig fram, rev ned kungens tält och tog **korsfararkungen till fånga**. När Salah al-Din såg detta föll han ned i **sujud**, tackande Allah, världarnas Herre.

Salah al-Din begav sig därefter till **Askalon**, och därifrån ledde han

befrielsekampanjerna i Palestina. Inom **två månader** lyckades han erövra:

- Acre
- Nasaret
- Haifa
- Nablus
- Jenin
- Baysan
- Jaffa
- Sidon
- Beirut
- Ramla
- Betlehem
- Hebron

Därefter började de stora förberedelserna för att befria **Jerusalem**.

Salah al-Din al-Ayyubi och befrielsen av Jerusalem

År **583 e.H. / 1187 e.Kr.** marscherade Salah al-Din med sin segrande Hattin-armé mot **Jerusalem** och belägrade staden. Där hade **60 000 korsfarare** barrikaderat sig. Han började attackera med **katapult**, och gruppen av **"grävare"** nådde murarna och började underminera dem.

Korsfararnas moral kollapsade och de kände nederlaget. Deras kung skickade ett bud till Salah al-Din och bad om säkerhet, och lovade att betala tribut i utbyte mot att de i staden fick lämna den med sina pengar och vapen.

Salah al-Din avvisade Jerusalems kung och påminde dem om **massakern de begick vid Jerusalems erövring 91 år tidigare**, då de hade dödat **70 000 muslimer** efter att ha lovat dem säkerhet.

Korsfararna hotade då att döda alla muslimska fångar och bränna Jerusalem med alla dess helgedomar och byggnader. Då gick Salah al-Din med på att ta emot stadens kapitulation på villkoret att:

- De kristna fick lämna staden med sina pengar
- Men **utan sina vapen**
- Och att **varje person betalade en gulddinar**, annars skulle han förbli fånge hos muslimerna

Salah al-Din visade stor **barmhärtighet** mot de svaga, fattiga och

kvinnorna bland de kristna. Han friköpte dem ur sin **egen förmögenhet**, efter att deras rika vägrat hjälpa dem.

Muslimerna gick in i Jerusalem på **al-Isra'-natten**, ropande takbir och tahlil, och böneutropet höjdes i **al-Aqsa-moskén**. Salah al-Din restaurerade **Klipphuset**, utvidgade al-Aqsa och förde dit den **predikstol** som Nur al-Din Zanki hade låtit tillverka **20 år tidigare**.

Vissa muslimer bad Salah al-Din att riva **Heliga gravens kyrka** som hämnd för att korsfararna hade gjort al-Aqsa till en stallplats för sina djur. Men Salah al-Din vägrade och sade fördömande:

”Omar godkände den — och jag skulle riva den?!”

Den första khutban hölls i al-Aqsa, och glädjen spreds i hela den muslimska världen. Gratulationerna över denna seger fortsatte i **en hel månad**.

Efter Jerusalem fortsatte Salah al-Dins erövringar. Han befriade:

- Latakia
- Fästningen al-Karak (som hade plågat muslimerna länge)
- Safad

Europa skakades av förlusten av Jerusalem och började förbereda ett nytt korståg. De kristna samlades i **Tyros**, eftersom Salah al-Din hade visat dem mildhet och beordrat att flyende korsfarare inte skulle hindras, och att deras kungar skulle frigges.

Salah al-Din och belägringen av Acre

Salah al-Din begav sig till **Tyros** och belägrade staden. Hans flotta stred mot Europas flottor, men besegrades på grund av deras stora numerära och materiella överlägsenhet. När vintern och kylan kom drog sig Salah al-Din tillbaka från Tyros för att förbereda sig på nytt.

De korsfariska arméerna marscherade mot **Acre** och belägrade den, eftersom staden var mycket viktig:

- Den låg mitt på kusten och gjorde det möjligt att kontrollera hela Palestina.
- Den var ett stort handelscentrum.

I spetsen för denna kampanj stod Europas kungar:

- **Tysklands kung, Fredrik Barbarossa** — han drunknade i en flod när han badade på vägen, och hans armé splittrades; en del återvände, en del fortsatte.
- **Englands kung, Richard Lejonhjärta** — de muslimska historikerna sade om honom: *"Han är sin tids man i mod, list och uthållighet."*

Antalet korsfarare uppgick till **250 000 soldater**. Inför dessa enorma styrkor skickade Salah al-Din bud till muslimerna i alla länder och bad om hjälp. Han skrev till den abbasidiske kalifen och erbjöd att avstå **hela sitt rike** i utbyte mot att kalifen stödde muslimerna i Acre. Kalifen svarade honom förebrående och påminde honom om att titeln *al-Nasir* var kalifens egen titel.

Salah al-Din stod fast vid Aces murar och väntade på förstärkningar. Den första förstärkningen som kom var den **egyptiska flottan**, som hans bror al-‘Adil hade skickat. Den lyckades besegra en liten korsfararflotta och anslöt sig till Salah al-Din. Acre stärktes av denna hjälp och striderna återupptogs.

Lik överallt och stank spred sig, och Salah al-Din drabbades av sjukdom men fortsatte att kämpa. Småstriderna fortsatte i flera månader vid Aces murar.

Förstärkningar anlände från hans son i **Aleppo**, från **Mosuls härskare ‘Ala’ al-Din ibn Mas‘ud al-Zanki**, och från **Marockos kung**. Folket i Acre försökte överraska korsfararna: de öppnade portarna och brände deras tält. Korsfararna byggde då **träbelägringstorn** för att klättra över Aces murar, men en ung man från Salah al-Dins armé brände ned dem med **kemiska ämnen blandade med olja**.

Belägringen av Acre blev allt hårdare och varade i **två år**. Aces härskare skickade bud till korsfararna och erbjöd att överlämna staden i utbyte mot att dess invånare fick lämna den i säkerhet, men korsfararna vägrade.

Folket i Acre kämpade tappert och tvingade korsfararna att acceptera fred. De öppnade portarna för korsfararna, som gick in i staden — men de **bröt sina löften**, tog invånarna till fånga och dödade dem i en massaker som till och med **uropeiska historiker** fördömde.

Mot Jerusalem på nytt

Efter att **Acre** fallit begav sig korsfararna till **Haifa, Jaffa, Arsuf, Lod och Ramla**, och dessa städer föll i deras händer. Salah al-Din förstod

korsfararnas mål, så han lämnade de sidostråider som pågick och begav sig till **Jerusalem**, där han befäste sig och skickade bud för att samla alla styrkor dit.

Englands kung **Richard Lejonhjärta** studerade situationen i Jerusalem och beordrade en reträtt från staden. Oenighet bröt ut bland korsfararna, särskilt med **Conrad**, härskaren över Tyros, som skickade bud för att sluta fred med Salah al-Din. Då ingrep **hashashin-sekten** igen och mördade honom.

Då började Richard förhandla med Salah al-Din. Hans enda villkor var att **Jerusalem skulle överlämnas till korsfararna**, men Salah al-Din avvisade detta och förklarade jihad. Han lyckades återta **Jaffa**.

Det var Guds vilja att Richard fick nyheten om att hans bror gjort uppror mot honom i England och utropat sig till kung. Då gick Richard med på att **avstå från Jerusalem**, i utbyte mot en vapenvila på **tre år och tre månader**, och att kuststäderna skulle förbli i korsfararnas händer från **Tyros till Jaffa**.

Efter att detta korståg misslyckats blev Salah al-Dins namn en **skräck i Europa**. Under dessa strider hade han dödat **150 000 korsfarare**, och vapenvilan förde med sig trygghet och stabilitet i regionen. Salah al-Din började därefter med reformarbete.

Salah al-Dins ställningstaganden

Salah al-Din frågade domaren, juristen och historikern **Ibn Shaddad**, som alltid följde honom: **"Vilken död är ädlare?"**

Ibn Shaddad svarade: **"Att dö i Allahs väg."**

Salah al-Din sade då: **"Det högsta av mina önskningar är att dö den ädlaste döden. Jag har i årtal önskat att någon skulle döda mig medan jag strider. Nu har vapenvilan kommit och lugnet råder, och jag önskar att jag dör som martyr i Allahs väg."**

Salah al-Din ville göra **hajj** till Guds heliga hus, men Egyptens domare skickade ett bud till honom och sade: **"Se till muslimernas angelägenheter. Lämna hajj. Landet är förstört, ekonomin har kollapsat, och fitna har börjat sprida sig. Låt dig inte upptas av hajj och lämna landet — detta är viktigare än hajj."**

Salah al-Din lydde rådet och avstod från hajj.

Hans bror al-‘Ādil bad honom om ett stycke land i Aleppo. Salah al-Din svarade: **”Tror du att länder säljs? Vet du inte att landet tillhör dess folk som vakar över det? Vi är muslimernas förvaltare och väktare över deras egendom.”**

Salah al-Dins bedrifter

- Han gav muslimerna ära genom att **befria Palestina**, förutom vissa delar av dess kust.
- Han återupprättade ummans ära genom att **befria Jerusalem** efter **91 år av ockupation**.
- Han återuppbyggde **al-Aqsa-moskén** och restaurerade **Klipphuset**.
- Han styrde **Levanten** i **19 år** och **Egypten** i **24 år**, varav **16 år** i jihad.

Salah al-Dins sista dagar

Efter att Salah al-Din återvänt från att ha tagit emot pilgrimerna kände han stor trötthet. Han drabbades av feber och svår huvudvärk. Ibn Shaddad och al-Qadi al-Fadil besökte honom. Salah al-Din bad om **ljummet vatten**. De gav honom först varmt vatten, men han kunde inte dricka det. Sedan gav de honom kallt vatten, men han kunde inte dricka det heller. Han upprepade bara: **”Ge mig ljummet vatten.”**

Då sade domaren: **”Vid Allah, om någon annan kung hade bett två gånger och man inte gjort som han sagt, skulle han ha blivit arg, skrikit och kanske straffat. Gläd dig åt dessa ädla egenskaper, Ibn Shaddad — muslimerna är nära att förlora dem.”**

Salah al-Dins död

År **589 e.H. / 1193 e.Kr.** dog Salah al-Din al-Ayyubi, må Allah förbarma sig över honom, efter en sjukdom som varade i **tolv dagar**. Domaren steg ned i hans grav och lade en **svärds klinga** bredvid honom och sade: **”Detta svärd — för att du ska stödja dig på det i Paradiset.”**

Muslimerna sörjde honom i varje land, och böcker skrevs om hans ädla karaktär — till och med i Europa.